

Temps de victòria

Quan, el 2008, en Joan Carretero va tirar endavant aquest moviment polític que és Reagrupament, ni ERC ni CDC tenien el plantejament independentista que tenen ara i les CUP ni tant sols existien en l'àmbit nacional.

A dia d'avui, per contra, la independència és el projecte central del país i, contra totes les dificultats i presagis, el 27S es presenta com l'etapa final d'aquest camí de llibertat que el poble de Catalunya ha decidit fer seu.

És en aquesta situació que arriba també el moment inajornable de la unitat d'acció, del missatge en comú, de compartir aquest projecte entre tots els qui d'una forma o altra el defensem. Ho exposava bé en David Fernández (CUP) al Parlament: "President, en les seves polítiques socials ens tindrà sempre al davant, per aconseguir la independència ens

tindrà al costat". És l'hora de sentir-nos tots ben a prop, malgrat tots els "però" que calguin. L'Oriol Junqueras (ERC) va rebutjar la proposta de llista unitària del president Mas, convençut que així s'eixamplava la presència de l'independentisme. Potser no ho compartim del tot, però desitgem que aquest criteri sigui l'encertat. I, per la seva part, el president Mas ha de culminar la seva feina i capgirar la història, envoltat de veus diverses però compromeses, honestes i intel·ligents, dignes de representar els anhels d'un poble que malda per recuperar la seva idea.

Ara, per tant, és moment d'ajudar i de fer només allò que toca fer, un cop més. D'ajudar que, el 27S, l'independentisme guanyi. Simplement, però alhora tant difícil, és el moment d'ajudar-nos els uns als altres.



Ignasi Planas
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Desacomplexament europeu

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Eleccions municipals

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

Cultura

Reagrupament, nova etapa

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Testimoni gràfic

VIII Assemblea Nacional a les Cotxeres de Sants de Barcelona

PÀGINA 5

Territorials

La llarga agonia de les Caixes d'Estalvi

per Pere Soler

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

Desacomplexament europeu



Els estats membres de la Unió Europea, cada dia que passa, cada atzagaiada que protagonitza el govern espanyol, es mostren cada cop més desacomplexats respecte al procés d'independència encetat a Catalunya en els darrers anys. És un canvi que cada cop és més perceptible.

El Parlament danès ha aprovat una declaració que aposta clarament per una negociació democràtica. I és que Europa, en particular, i les democràcies, en general, no surten del seu astorament cada cop que el govern Rajoy, i el seu ministre d'Afers Exteriors, Garcia Margallo, obren la boca. La diplomàcia espanyola s'ha de multiplicar per anar tapant forats, que cada cop més són autèntiques fuites d'aigua. Espanya és un país totalment desprestigiat als ulls dels seus socis. I això, que diuen en privat, cada cop estan més a punt dir-ho en públic i a la cara.

La millor manera de continuar en el procés és que el poble català demostrï una fermesa indestructible en l'objectiu d'assolir la Independència.

Les eleccions del mes de maig han deixat clar, als ulls de la comunitat internacional, tant dels governs com de l'opinió pública, que l'independentisme avança. El nombre de regidors escollits en llistes independentistes s'ha incrementat de forma considerable, mentre que els espanyolistes han patit un

retrocés contundent. Per acabar-ho de reblar, tres Presidents de Comunitats Autònomes, tots ells fermes partidaris de la mà dura contra qualsevol veleïtat catalanista, han anunciat la seva dimissió arran de llurs fracassos electorals. Paradoxalment, el tres governaven les comunitats limítrofes amb la Catalunya-Principat, de manera que es pot bé parlar d'un efecte taca d'oli. Per als espanyols, les coses, lluny d'arreglar-se, se'ls compliquen. I d'això, a hores d'ara, tots els governs europeus i no europeus (com per exemple, el del Marroc), en són plenament conscients.

A aquesta percepció políticoelectoral, s'hi han afegit dos esdeveniments que encara han fet més evident que Catalunya està ja en posició de sortida. Em refereixo tant a la xiulada de l'Himne espanyol a la final de la Copa, com a l'absència de les principals autoritats espanyoles a la Final de la Champions League, celebrada a Berlín.

En el primer cas, el món va comprovar fefaentment que les amenaces espanyoles no serveixen de res quan hi ha un poble decidit a prendre amb les seves mans el futur. La xiulada a l'Himne espanyol va donar la volta al món i va provocar un estat catatònic a l'opinió espanyola, que es va resoldre de la forma habitual: més catalanofòbia, sense cap complex.

Però, tal vegada, des d'una

perspectiva internacional, encara més rellevant va ser l'absència del Cap de l'Estat i del President del govern d'Espanya. Una absència que és tota una declaració d'intencions. D'intencions covardes, òbviament, porugues, de gent que sap que allà no els volen i que, malgrat el seu deure era ser-hi, no van tenir els nassos d'anar-hi. La qual cosa demostra que estan tocats, molt tocats, per molt que ho tractin de dissimular amb actituds de pinxo i fatxendes.

Per això és tan important que l'actitud de fermesa i determinació, d'anar a caixa o faixa, es mantingui entre tots els catalans i les catalanes. I naturalment, entre els dirigents o líders polítics que volen encapçalar el procés. Precisament, dit sigui de passada, les actituds dubitatives, claudicants, que algun d'ell ha demostrat respecte el procés, li ha costat el càrrec... malgrat que ho tenia tot a favor per ser reelegit. Només li calia obrir-se a la Catalunya real, i no a la que els mitjans de comunicació depenen dels grans conglomerats mediàtics, financers i empresarials, volen imposar. És una lliçó que, de cara a les eleccions al Parlament de Catalunya, del proper setembre, cal tenir ben present.

Josep Sort



Eleccions municipals



Les passades eleccions municipals a Catalunya deixen un panorama diferent al que teníem fins ara, on el més destacat és la irrupció de Barcelona en Comú, amb una Ada Colau que pot ser alcaldessa, desbancant així a Xavier Trias. Una Barcelona en Comú que dona vida a ICV, a la capital del país. A una ICV que fa un parell d'anys consideràvem morta i que ara, amb aquesta jugada que ha fet, ha obtingut els millors resultats de la seva història, tot i que hagi hagut de deixar-se, pel camí, una bona part del seu ADN personal.

Unes eleccions municipals que han suposat una clara victòria de l'independentisme a tot Catalunya, amb un 51'01% dels vots, però que alhora han resultat un desastre pels que tenim clar que la Declaració Unilateral d'Independència és i serà l'única via per a poder aconseguir el tant anhelat alliberament nacional. Crec que hauríem de fer una anàlisi profunda de per

què tothom parla d'aquesta D.U.I. però, a l'hora de la veritat, quan han de votar per ella, ens donen l'esquena i prefereixen els que encara els prometen un Dret a Decidir que mai podrà ser dins d'un estat com l'espanyol. Les properes eleccions autonòmiques, perquè siguin plebiscitàries, hauran de venir seguides d'aquesta D.U.I. que portem anys predicant des de Reagrupament. Majoria independentista al Parlament que faci una Declaració d'Independència, que la Proclami i Via Fora catalans!

Però, de moment i com ja he dit, aquest camí no ens el compren la gran majoria de catalans i catalanes, i, per exemple, els de Reagrupament només hem obtingut representació als ajuntaments de Cubelles, Puigcerdà i Vic. Des d'aquí aprofito per felicitar a tota la gent reagrupada que han aconseguit ser regidors i regidores d'aquests pobles i els dic que tenen tot el suport de la nova

Junta Directiva Nacional i que, personalment, si hi puc ajudar amb la meua experiència d'haver estat Conseller de Districte a l'Ajuntament de Barcelona la passada legislatura, que no dubtin a posar-se en contacte amb mi i miraré de donar-los un cop de mà sempre en allò que em necessitin.

Esperem que a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, al setembre, si finalment es fan en aquest mes o quan el M.H. President Mas decideixi convocar-les, la D.U.I. estigui representada dins dels programes electorals de les forces independentistes i que, així, s'aconsegueixi aquesta gran majoria al Parlament de Diputats i Diputades, que estigui disposada a fer primer la Declaració d'Independència i després a Proclamar-la.

Francisco Garcia
Conseller de Districte a
Barcelona



Reagrupament, nova etapa

La celebració de la VIII Assemblea Nacional de Reagrupament va servir per tancar una etapa de Reagrupament i per obrir-ne una altra. D'acord amb els estatuts de la nostra organització ni el president Carretero ni la vicepresidenta Carandell podien continuar en els càrrecs i per això la Nova Junta directiva Nacional va nomenar Ignasi Planas, el candidat més votat, com a nou president de Reagrupament i a Marc Vinyolas, el segon més votat, com a nou Secretari General.

Com a membre de l'antiga Junta vull compartir amb vosaltres, companys i companyes associats unes reflexions ben personals. Per a mi ha estat un honor formar part de la Junta de Reagrupament. He intentat treballar pel nostre projecte d'acord amb el compromís que vaig adquirir en presentar-me. Si us diguéssiu que tot han estat flor i violes no diria la veritat. Aquests quatre anys han estat especialment convulsos políticament, Reagrupament no ha obtingut els resultats que esperàvem, hem hagut de prendre partit i col·laborar amb d'altres forces polítiques que tenien més capacitat de decisió i és evident que cap cobria totes les nostres expectatives... Sempre que hem donat el suport a una força política hem pensat en Catalunya mai, mai en cap interès personal.

Tot aquest temps hem patit un silenci per part de tots els mitjans de comunicació ben incompreensible. Us



heu preguntat per què Podem, Podemos, Guanyem, Procés Constituent, monges que entren i surten tenen audiència assegurada als mitjans de comunicació catalans, en teoria «els nostres» i una força com Reagrupament ni és mencionada tot i formar part d'una coalició amb representació a l'Ajuntament de Barcelona?

No es tracta de fer el poloricó, es tracta, només de posar-nos cara a cara amb la realitat. També s'ha de dir que associats nostres no han entès segones quines actuacions de la Junta. I han decidit abandonar la nostra associació. Alguns ho han fet amb elegància i d'altres amb un cop de porta. A tots ells els voldria dir que segurament hem comès errors, però que segur que és a Reagrupament on hi ha el percentatge més alt de patriotes que tenen els mateixos objectius polítics que ells i elles.

Independència, regeneració

democràtica i feina ben feta. Amb aquests objectius va començar Reagrupament, amb Joan Carretero al capdavant i, sense haver de canviar ni una coma, és amb els mateixos objectius que volem continuar essent útils al país. Som els de la DUI. Sí. I estem convençuts que serà definitivament la DUI la que ens portarà a ser lliures.

Un agraïment total a Joan Carretero, un home d'una peça, de muntanya sí, però d'una integritat que resisteix qualsevol prova, a la vicepresidenta Rut Carandell, la cara amable de Reagrupament, a tots els associats que han treballat per al nostre projecte i el desig que la nova junta tingui tot l'encert que es necessita per fer créixer la nostra associació perquè ben aviat sigui un element important en el nou país que tots els reagrupats somniem.

Teresa Casals



Especial VIII Assemblea

La VIII Assemblea de Reagrupament escull nou president i Junta Directiva

El passat 31 de maig es va fer la VIII Assemblea de Reagrupament en la que Ignasi Planas va ser proclamat nou President de l'associació, substituïnt a Joan Carretero. La resta de membres de la nova Junta Directiva Nacional són Marc Viñolas, August Andreu, David Vinyals, Albert Aragonès, Laura Soler, Francisco Garcia, Eva Solé, Joan Coll, Jordi Tomàs, Xavier Todó i Pilar Altarriba.

En el seu discurs de benvinguda, Ignasi Planas va donar les gràcies per la seva elecció i va dir que "som molt conscients del moment tant important en el que estem. L'objectiu de Reagrupament serà apostar per la unitat per tal de poder guanyar la independència el 27S".

Pel que fa al nou Secretari General, Marc Viñolas, va afegir que "aspirem a ser el millor projecte associatiu i polític en el que qualsevol català que cregui en una solució unilateral del conflicte i en un constant millorament democràtic, pugui desenvolupar-hi la seva feina per arribar a l'objectiu de la independència".

En l'assemblea va destacar també el discurs del ja expresident i fundador de Reagrupament, Joan Carretero, que va agrair la constància i el treball de totes les persones de Reagrupament i va dir que la nova junta el tindrà al seu costat pel que calgui. Carretero va recordar que a Reagrupament "som els de la DUI" i també la importància de que qualsevol full de ruta inclogui el dia de trencament amb l'Estat espanyol. Sense això, va dir, no hi ha independència.

La nova Junta Directiva ja ha fet la primera reunió i ha reiterat el compromís d'apostar per la unitat de les diferents forces polítiques per encarar amb èxit el 27S. Estem en un moment clau per la llibertat del nostre país i des de Reagrupament es farà tot el possible per aconseguir-ho. La propera fita, doncs, és aquest 27S plebiscitari però també la Diada uns dies abans i en la que ja s'està treballant. Us hi esperem un any més amb amics i familiars per dinar al Pla de Palau i després, com no, anar tots junts a la Meridiana a fer-nos sentir.



Especial VIII Assemblea



La llarga agonia de les Caixes d'Estalvi

Aquests darrers dies, el tema de les Caixes d'estalvis catalanes torna a estar d'actualitat. Per una banda hem pogut veure el reportatge sobre la fi de la Caixa Laietana que han fet a un 30 minuts de TV3 – Desmuntant la Laietana- i, per l'altre, el procés de liquidació final de les Caixes de Catalunya, Tarragona i Manresa sota el nom de Catalunya Bank, adquirit recentment pel BBVA.

Caixa Catalunya va arribar a tenir més de 7.000 empleats, als quals calia sumar els més de dos mil que tenien les caixes de Tarragona i Manresa. D'aquells més de nou mil empleats i quasi mil cinc-cents oficines ara en queden 4.386 treballadors i 728 Oficines. A hores d'ara, el BBVA planteja la reducció del 45% del que encara resta de la plantilla –dos mil empleats— i el tancament de 400 oficines. Sobreviurà, doncs, un de cada quatre llocs de treball existents el 2008 i una de cada cinc oficines. Els números de l'antiga Caixa Laietana no són gaire més galdosos, dels 1150 empleats en queden 418 dins de Bankia i de les més de 270 oficines en prou feines en sobreviuen quelcom més de mig centenar.

Aquesta ensulsiada del sistema de caixes catalanes, 9 caixes de 10 que hi havia han desaparegut, ha tingut uns responsables. Responsables que, en algun cas, se n'han anat amb la vida assegurada i d'altres amb el prestigi intacte. A hores d'ara, sobta veure el poc “examen de consciència” i quasi nul·la autocrítica del president de Caixa Catalunya —catedràtic d'Economia— el senyor Serra i Ramoneda, que va estar al càrrec fins al 2005, quan la “borratxera del totxo” ja havia compromès el futur de l'Entitat. Que després arribés “l'estatista” Narcís Serra pensant que amb la contractació d'un nou director —Adolf Todó— i amb alguna mesura “política” podria capejar el temporal, seria anecdòtic. Ho seria si no fos perquè la seva arrogància i falta de visió els va fer caure en el parany d'autoconcedir-se sous i prebendes força oneroses per les quals ja s'han passejat per algun jutjat.

El cas de la Caixa Laietana, una Caixa

comarcal que va acabar essent dirigida per algú amb deliris de grandesa i una voracitat enorme, també és paradigmàtic de l'ensorrament del sistema. Aquesta entitat, permeteu-me l'expressió, després de ser arrossegada “como puta por rastrojo” pels seus màxims directius, la van voler lliurar com a verge i donzella a un SIP –unió tova de caixes— amb Cajamadrid. El “Drac” madrileny es va cruspir la donzella catalana i altres 4 més de la resta de l'Estat, però es va ennuegar amb la “donzella valenciana” que li va quedar entravessada. La resta de la història i el cost que per al contribuent ha tingut el rescat de Bankia és de sobres conegut.

Rescat de Bankia que aquí, a casa nostra, ha estat molt hàbilment usat com a cortina de fum per molts dels nostres polítics jugant amb les xifres absolutes. Dient-nos que el rescat de Bankia ha estat més del doble que el de Catalunya Bank, però ocultant-nos molt hàbilment que Bankia era més de cinc vegades més gran que Catalunya Bank.

Algú encara a hores d'ara plora –amb llàgrimes de cocodril— la desaparició del sistema de Caixes. Hi ha qui s'atreveix a dir que el sistema de Caixes catalanes ens hagués permès bastir un sistema financer propi i potser hauria estat possible si no les haguessin deixat anar de la mà de Déu. Però aquest sistema, a l'inici d'aquest segle XXI, ja començava a estar corcat. El sistema de Caixes catalanes va caure per l'ambició i la “mala” gestió dels seus directius i també per la falta de control dels organismes públics que havien de vetllar pel seu bon funcionament. Cal tenir present que les caixes catalanes estaven sotmeses a auditories pròpies i contractades amb empreses audidores de reconegut prestigi. Eren auditades i inspeccionades pel Banc d'Espanya i per Hisenda i a Catalunya eren sotmeses a inspeccions i auditories de la Generalitat que era qui legalment les tutelava. No oblidem tampoc que tota la crisi i caiguda es va produir en temps de governs tripartits d'esquerres.

La caiguda del sistema de Caixes ha estat un greu trasbals. S'han perdut milers de llocs de treball que mai

més es recuperaran. Milers de petits estalviadors han perdut part dels seus estalvis o els han vist compromesos. Molts, per sort, ja han recuperat els seus diners després de temps d'angoixes, incerteses, mobilitzacions i demandes. Però la conseqüència més letal, menys aparent, perquè queda diluïda en el temps i ara aparentment no fa encara gaire mal, malgrat que es començarà a notar amb tota la seva cruesa ben aviat, ha estat la desaparició d'un sistema financer proper i al servei de la gent.

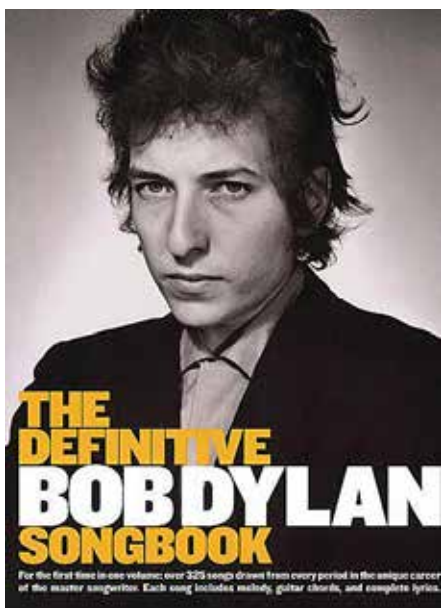
Ja no hi ha caixes. Ja no hi ha entitats al servei del petit estalviador. D'aquell estalviador que amb la seva llibreta cobrava la nòmina i /o la pensió al mateix temps que administrava estalvis i pagaments. Avui en dia tenir un compte per a qui no tingui altres productes “vinculants” li suposa una despesa, en comissions, que és molt notòria per a les economies més humils. L'atenció a la gent a la finestreta desapareix. Les oficines bancàries són oficines de gestió i venda de productes. T'has d'espavilar amb el caixer o des de casa, cosa que foragita la gent —encara és molta— que no domina les noves tecnologies. La desaparició de les Caixes d'Estalvis està fent fora del sistema bancari la gent més pobra, per a la qual serà un signe d'ostentació, pel cost, tenir obert un compte. Per altra banda, a tot això cal afegir-hi que moltes petites poblacions quedaran desateses o almenys sense opcions alternatives.

La crisi del sistema financer ha passat per damunt de tot i de tots nosaltres com una piconadora. Ara ens trobem amb un panorama dominat per mitja dotzena d'entitats que faran amb tots nosaltres el que vulguin, i a callar! Sobretot els que estiguin endeutats, entre ells els partits polítics, que serien els que haurien de vetllar perquè res hagués passat i perquè res més continués passant o tornés a passar.

Pere Soler



Aquests dies es commemora el 50è aniversari de la cançó de Bob Dylan, **"Like a rolling stone"**. Han passat els anys i les peces de Dylan conserven la frescor dels clàssics. A més, Dylan és autor d'un interessantíssim llibre de to memorialístic, autobiogràfic, Cròniques I, magníficament ben escrit (sortirà el volum II?). Crec que, sobretot per la qualitat de les seves poesies, mereix el premi Nobel de literatura, però no sé si els acadèmics suecs seran mai prou agosarats per atorgar-l'hi. Amb permís del gran Bob Dylan, els proposo una traducció una mica adaptada d'una altra cançó una mica més antiga, **"Don't think twice, it's alright"**, composta el 1963. És una cançó que parla d'un trencament, molt semblant a altres trencaments que vivim avui. Espero que se'n faci càrrec i em sabrà perdonar, Mr. Robert Zimmerman.



Don't think twice, it's Spain

No serveix de res seure
i demanar-se per què, Spain,
a més tant se val,
no serveix de res seure
i demanar-se per què, Spain,
si no ho has fet mai;
quan el gall canti a trenc d'alba,
mira per la finestra, i ja me n'hauré anat,
tu ets la raó que continuï el meu viatge,
però no t'hi repensis, ja està bé.

No serveix de res que encenguis el teu llum, Spain,
una llum que no havia vist mai,
no serveix de res que encenguis el teu llum, Spain,
sóc al costat fosc del camí;
encara desitjo que hi hagués alguna cosa
que fessis o diguessis
per a intentar fer-me canviar d'idea i em quedés,
de tota manera mai no vam parlar gaire,
de manera que no t'hi repensis, ja està bé.

Així que no serveix de res
que cridis el meu nom, Spain,
cosa que no havies fet mai abans,
no serveix de res que cridis el meu nom, Spain,
ja no et puc sentir més;
vaig pensant i demanant-me,
mentre faig camí carretera avall,
que una vegada vaig estimar una idea,
una democràcia em van dir,
li vaig donar el meu cor, però ella volia la meva ànima,
però no t'hi repensis, ja està bé.

Estic caminant carretera avall, tot sol, Spain,
cap a on vaig, no t'ho puc dir,
però adéu és una paraula massa bona,
així que tan sols diré que et vagí bé;
no estic dient que em tractessis malament,
Podies haver-ho fet millor, però no m'importa,
tot i que em vas fer perdre el meu preciós temps,
no t'hi repensis, ja està bé.

Nota: Per qüestions sil·làbiques, resulta curiós que la cançó funciona igualment si, en lloc de "Spain", hi posen "Duran".

Humor

Boet

